

ningen var, ſaa maatte den kunde have ſagt ſig det ſelv iforveien; men ikke alene det, men Regjeringen maatte kunne ſige ſig ſelv, at dette Things Fleretal i ethvert Tilfælde aldrig vilde gaa ind paa dette Forſlag. Men maa jeg ſaa ſpørge: Kunde vi, Mindretallet, ſaa opfatte den Stilling, Regjeringen havde indtaget paa anden Maade, end ſom jeg nu vil tillade mig at udvikle? Regjeringen, ſaaledes antage vi og ſaaledes maa vi antage efter hvad der ligger for, betragter det ſom noget ſaa abſolut nødvendigt at ſkaffe alle Embedsmænd et Lønningstillæg; at den vil gaa til de yderſte Forholdsregler, at den vil paatage ſig omtrent hvilketſomhelſt Anſvar; naar den blot kan føre denne Sag igjennem. Hvis dette ikke ſkal være Meningen med Regjeringens Stilling, ſaa forſtaar jeg den ikke, ſaa er den virkelig omtrent uforklarlig; thi at det ad regelmæssig Wei ſkulde lykkes Regjeringen at ſætte det igjennem her, det kan den høie Regjering ikke have noget ſaab om. Vi have alſaa ikke kunnet ſe rettere end, at der ſaa i Regjeringens Forſlag om at optage Lønningstillægene under den Form og med den Forpligtelſe ikke at vige det mindſte, at deri ſaa: Kunde vi ikke ſaae Finantsloven ad regelmæssig Wei med dette Lønningstillæg, ſaa finde vi os deri, ſaa opløſe vi Thinget og ſaa udſtede vi en proviſoriſk Finantslov i den alleruheldigſte Form, nemlig med en Udgiſt, ſom er forkaſtet af et af Thingene. Da nu Mindretallet paa ingen Maade havde i Sindet rundt omkring i Landet at forſvare denne Optræden, og da vi anſaa dette for en høit ſandſynlig Følge af Regjeringens Optræden, ſaae vi os ogſaa af den Grund nødsage de til at gjøre Front mod Regjeringen. Nu veed jeg nok, at man kan ſige: Men ialtſald, hvorfor have I ſluttet en hovedfulds Dverenskomſt med Flerताल i denne Sag, derved bundet Eder ſelv og derved gjort Stillingen endnu ſlettere, endnu vanſkeligere baade for den ene og for den anden Side, end hvis I ikke havde gjort det? Vi have handlet, ſom vi have, fordi vi ikke have villet bidrage til at Stillingen blev endnu mere konfunderet, end den iforveien var, og det vilde den være blevet, hvis vi ikke havde indtaget vor nuværende Holdning; thi vi vilde ikke gaa med Regjeringen under nogen Omſtændighed, ſaaledes ſom den havde ſtillet ſig. Hvis vi havde indtaget en refereret Holdning, men dog ſamtidig ſtilt vor Sag fra Regjeringens og udtalt os beſtemt imod den, vilde Regjeringen med en vis Ret have kunnet ſvare: det er jo ſlent, at de Herre ville ſille ſig ſaaledes; men det bryde vi os ikke det Mindſte om, de blive dog nødt til at følge os, naar Sagen kommer i Fællesudvalg. Og dette vilde til en vis Grad være ſandt. Havde vi ſtillet os ſaaledes, da havde Folkethingets Flerताल i intet Spørgsmaal givet efter, og vi vare i Fællesudvalget nødvendigviſt komne til at ſtaa ſammen med Landſthinget i Pantſerſkibs og Univerſitets Spørgsmaalene,

og da havde Stillingen for os været uholdbar —: at ſige nei paa et enkelt Punkt. Da der derfor aabnede ſig en Leilighed til en i det Væſentlige god Dverenskomſt med Folkethingets Flerताल, anſaa vi os for berettigede og paa Grund af den heldige Afgjørelſe af Spørgsmaalet om Pantſerſkibet for os det alt Dverveidende, forpligtede dertil. Vi — dette Things ſtore Flerताल — byde nu Regjeringen en Finantslov, en god Finantslov, en i det Væſentlige tilfredsſtillende Finantslov, nu maa det være Regjeringens Sag paa hvad Maade, den vil ſtille ſig. Regjeringen kan gaa tre Veie. Den kan ſige: Jeg accepterer dette, og jeg vil ſe at gjøre min Indſtybdeſe gjældende i Landſthinget, ſaa at det ogſaa accepterer det. Jeg vil antage, at Regjeringen er ſaaledes bunden, at den ikke kan gjøre det, eller at den anſer det for ſaa urigtigt, at den ikke vil gjøre det. Regjeringen kan blive ſtaaende paa det Standpunkt, den nu har udvillet, og opfordre Landſthinget til at føre Finantsloven tilbage til den Stikkelse, hvori den kom fra Landſthinget til os, lade den gaa i Fællesudvalg, og beſtandig ſtaa paa det Punkt, at alle Embedsmænd ſkulle have Lønningstillæg. Det kan den gjøre; men gjør den det, ſaa er Følgerne dens Anſvar, ikke vort. Thi Regjeringen har en tredie Udvei. Den ærede Conſeilspræſident yttrede, at det Børſte, ſom vi havde gjort, det ſom han meſt og med ſørſt Ret beklagede ſig over, det var det, at vi havde bundet os til at ſtaa ſom en Mur, naar Sagen kommer i Fællesudvalg. Jeg maa ſige, at naturligviſt indgaar man ikke en Dverenskomſt for at falde fra den første Gang man møder Modſtand, det følger af ſig ſelv; men hvis Forhandlingerne i Fællesudvalget førte det med ſig, at der var nogen Udſigt til Enighed, og hvis Situationen forandrede ſig derhen, at den høitagtede Regjering ſandt ſig foranlediget til at træde af, ſaa var der fra vor Side, fra dette Things Flerताल Side Intet iveien for at ſøge en Dverenskomſt med Landſthinget. Jeg benægter derfor, at den høie Regjering har Ret til at ſige, at Striden for Diebliffet ſtaar mellem Landſthinget og Folkethinget. Der er ganſke viſt Uenighed, der er ganſke viſt Strid mellem Thingene, men den egentlige Anſtødsſten ligger hos Regjeringen; med Landſthinget kunne vi have ſaab om at komme til Forlig, om det er muligt, kunne vi ikke nu ſige. Jeg ſkal hermed ſlutte mine Uttringer, Uttringer, jeg kun betragter ſom ſupplerende til dem, jeg fremførte i Lørdags, og i et enkelt Punkt, ſom jeg dengang ikke kunde komme frem med, efterſom Situationen da var den, at man ikke ſkulde omtale de ſtore politiſke Forhold, nærmere forklarende Mindretallets Stilling, givende en Grund til, hvorfor vi ere gaaede den Wei, vi ere gaaede.

Th. Nielsen: Jeg er noget bange for at indlade mig med det ærede Medlem for Kjøbenhavnſ 6te Valgkreds (Sindenburg), thi han synes